

שבעה אמות] שלמטה מכתפם הגיע עד כמעט לארץ.

אלא ילפינן מארון: דאמר מר: ארון גובהו תשעה טפחים וכפורת גובהה טפה, הרי כאן עשרה טפחים.

וגמירי: דכל טונא משא דמידלי הנישא במוטות — תילתא מלעיל, שני שליש למעלה מהנושא, ותרי תילתי מלרע ושני שליש מתחת לכתף הנושא. אישתבח דלמעלה מעשרה טפחים הוה קאי הארון.

שאפילו אם לא היו הלויים אלא בגובה רגיל, דהיינו שלש אמות שהם שמונה עשר טפחים, הרי שהארון לא היה למטה מכתפם רק שני שליש של עשרה טפחים, שהם ששה טפחים ושני שליש, ועדיין הוא מורם מהארץ יותר מעשרה טפחים.⁽⁹⁾

ומקשינן להך לישנא: וליגמר ממשא, שגובה הלויים היה עשר אמות כמותו, ולמה לא נלמד מנשיאת המזבח על ידי הלויים?

ומתריצין: דילמא משה שאני. דאמר מר: אין השכינה שורה אלא על חכם, גבור, ועשיר, ובעל קומה.

אמר רב משום רבי חייה: המוציא משאוי בשבת על ראשו — חייב חטאת, שכן אנשי הוצל עושין כן. שהיו נושאים כדי מים ויין על ראשיהן מבלי לאחוז בידים.⁽¹⁰⁾ ומקשינן: וכי אנשי הוצל רובא דעלמא, שכולן נגררין אחריהם?

אלא אי איתמר, הכי איתמר: אמר רב משום רבי חייה: אחד מבני הוצל שהוציא משוי על ראשו בשבת חייב, שכן בני עירו עושין כן.

ומקשינן: ותיבטל דעתו אצל כל אדם?

אלא אי איתמר הכי איתמר: המוציא משוי על ראשו פטור. ואם תימצי לומר: צב-ב הרי אנשי הוצל עושין כן? בטלה דעתן אצל כל אדם! ולא הוי דרך הוצאה בכך.⁽¹⁾

מתניתין:

המתכוין להוציא לפניו. כגון שצרר מעות בטליתו כדי שיהיו תלוין לו מלפניו וישתמרו כראוי, ובא לו לאחוריו, שהטלית התהפכה, והמעות הגיעו לאחוריו בשעת ההוצאה, באופן שאינן משתמרין יפה —

למעלה מהראש או מהכתפיים, ואם מחשבינן מהכתפים [ככתוב בפנים] חסר קצת משליש שהרי עשר אמות של גובה הלויים חשבינן מהראש. ועיין מהרש"א.

9. טעמא דלישנא קמא דלא ילפי מארון, שכמו שמצינו בחי שנושא את עצמו כן היה בארון שהיה נושא את נושאו ולא עבודה היא, שפת אמת.

10. רש"י. משמע דבאוחזו בידו אף שהוא על ראשו הוי כדרך הנושאים ודוקא להניחו עומד על הראש לכד הוי שלא כדרך. שפת אמת.

אולם ברמב"ם מבואר שיש חילוק בין דבר קל לכבד שבדבר קל שאינו אוחזו בידו לא הוי דרך הוצאה אבל דבר כבד שתופסו בידו הוי דרך הוצאה.

1. מכאן הוכיחו תו' בד"ה ואת"ל, שגם על מקום שלא אמרינן בטלה דעתו אצל כל אדם,